

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 2

FEBRUAR 2000

36. årgang

Gudsfryktens store hemmelighet

Av C. O. Rosenius

Og det må alle bekjenne, stor er den gudsfryktens hemmelighet: Gud åpenbaret i kjød, rettferdiggjort i ånd, sett av engler, forkynt blant folkeslag, trodd i verden, opptatt i herlighet.

1Tim 3:16

Jesus Kristus, sann Gud og sant menneske, har, som det heter i vår barne-lærdom «gjenløst meg fortapte og fordømte menneske, kjøpt meg og frelst meg fra alle synder, fra døden og djevelens vold, ikke med gull eller sølv, men med sitt hellige, dyre blod og sin uskyldige lidelse og død».

Du, derimot, mente at du først ved Åndens hjelp skulle bli gudfryktig og så få del i Kristus, motta nåde og barnekår hos Gud. Men denne rekkefølge godkjennes ikke av Gud. Hans Sønns blod ville da ha liten verdi i dine øyne, og du ble ikke annet enn en selvrettferdig fariseer som takket Gud fordi du var bedre enn andre mennesker. Hvor helt annerledes det ville bli om du i en lykkelig stund fikk se hva som ligger i det ovenfor nevnte Luthers ord, som du har hørt så mange ganger og som du erkjenner som rette og sanne.

Hva sier da ordene? *Hvem* er det Kristus har gjenløst, kjøpt og vunnet? «Meg fortapte og fordømte menneske!» Altså ikke meg omvendte, gjenfødte, troende og helliggjorte menneske!

Hvorledes har han da gjenløst deg? «Med sitt hellige, dyre blod og sin

uskyldige lidelse og død.» Altså ikke med Åndens hjelp og nåde, ikke med omvendelse, gjenfødelse, helliggjørelse som er virket i deg.

Når tid skjedde da denne forløsning fra alle dine synder, fra dødens og djevelens makt? Naturligvis på samme dag som blodet, forløsningsmidlet ble utgytt og døden fant sted. Derfor heter det heller ikke: skal gjenløse, men har gjenløst.

Fra hva – si det med ettertanke – fra hva var det så du ble forløst? Jo, fra alle synder, fra døden og djevelens vold. Men da må vi få lov å stille enda et spørsmål: Hvem ble på denne måte forløst? Naturligvis enhver som forløsningsmidlet, blodet, ble utgytt for, enhver som lidelsen og døden ble fullbyrdet for. Ethvert «fortapt og fordømt menneske», det vil si alle.

Overfor slikt er fornuften stærblind og opprørsk. Den støter seg på «anstøtstenen». Og tas ikke mennesketanken snarest mulig «til fange under lydighet mot Krsistus», vil evangeliet bli oss, som for jøder: et anstøt, som for hedninger: en dårskap.

Noen bibelvers til stadfestelse

Hvilken annen slutning enn nettopp hva som ligger i ovenfor nevnte Luthers ord, kan vi vel komme til av for eksempel følgende ord fra Den Hellige Skrift:

– Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham. (Jes 53:6)

– Kristus kjøpte oss fri fra lovens

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/Dag Rune Lid, 5600 Norheim-sund, tlf./fax. 56 55 26 72. E-post: drlid@online.no

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70
E-post: jesp@c2i.net

Faste medarbeidere i bladet:
Per Bergene Holm og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Peru.

Formann: Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46

Sekretær: Jon Espeland
Svartefjell 24, 4625 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
Bankgiro 3204 10 10222
Postgiro 0801 56 82133

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
tlf. 33 33 93 98, fax 33 33 91 40
Bankgiro 2490 45 39496
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss. (Gal 3:13)

– Se der Guds lam, som bærer verdens synd! (Joh 1:29)

– Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud. (2Kor 5:21)

– Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser. (2Kor 5:19)

– Ved hans sår har vi fått legedom. (Jes 53:5)

– Vi ble forlikt med Gud ved hans Sønns død, da vi var fiender. (Rom 5:10)

– I ham har vi forløsningen ved hans blod, syndenes forlatelse. (Ef 1:7)

Vår Gud er en forsonet Gud

Det er – hva dog ingen ser så lenge han ennå har dekket til sine øyne – en innlysende kjensgjerning ut fra disse skriftenes vitnesbyrd, at Gud på grunn av sin Sønns død er en mild og forsonet Gud mot hvert eneste menneske. At hvert eneste menneskes synder, også de vantros og gudløses, er kastet på Kristus og båret bort av ham. Ja, at Gud nå – mot hele sin skapning, mot hvert eneste menneske – er sinnet som Jesus selv har skildret sin himmelske fars hjerte i lignelsen om den fortapte sønn. «Da han ennå var langt borte,» sier Jesus, «så hans far ham, og han fikk inderlig medynk med ham. Han løp ham i møte, falt ham om halsen og kysset ham.» Han bebreidet ham ikke hans oppførsel, lot ham ikke, som sønnen hadde tenkt seg det, først som leiesvenn gjøre seg fortjent til barnekår. Nei, den beste kledning fram i en fart, ring på hånden og sko på føttene, gjøkalven slaktet, fest og glede – fordi «denne min sønn var død og er blitt levende, han var tapt og er blitt funnet.» En skildring av menneskets fortapte tilstand, dets oppreisning og nådens orden, som på forunderlig vis stemmer overens med den tilsvarende i Esekiel 16:4-13.

Det fantes jo ikke antydning til at

farshjertet, selv under sønnens fravær, hadde båret på noen vrede eller bitterhet mot ham. Det var tvert i mot fylt av sorg og en inderlig lengsel etter å få lov til å vise ham kjærlighet.

Forlik deg med Gud – kom som du er.

Slik som Jesus har framstilt forholdet her, må vi la det stå. Du er senket i synd og samvittighetskval, tynget av tvil og i dypeste nød. Men årsaken er ikke den at Gud er vred eller at han ikke er forlikt med deg. Det er *du* som ennå ikke har latt deg forlike med *ham*. Det er i *dine* øyne, ikke i Guds, at synden står og sperrer veien for deg og fordømmer deg. I Guds bok er de slettet med hans elskelige Sønnens blod. Det er kun i *din* bok, samvittigheten, de ennå ikke er slettet. Det blir de alene ved troen.

Dette nådens forhold, denne nådens orden, som helt igjennom er frukten av

Guds åpenbaring i kjød – se, det er gudsfryktens hemmelighet. Ville nå bare den som treller under loven med sin gudsfrykt, enfoldig gå inn under denne nådens orden og komme så fortapt og fordømt som han er, vende hjem – som den fortapte sønn – til sin far, så skulle også han bli møtt med den samme nåde.

Hvor smeltes ikke da hans hjerte, ved Guds kjærlighets glød! Han kan ikke annet enn inderlig elske så nådig en Gud. Han gleder seg i sitt indre menneske over Guds lov. Og således *har* han nå den gudsfrykt som han før med så mye bekymring søkte i bot og bønn, i kamp og strid.

*Fra «Samlede Skrifter»,
Dansk utgave, bind XIV.
Oversatt og tilrettelagt for Lov
og Evangelium av Ragnar Opstad.*

L&E

Sann kristen opplevelse

Av Per Bergene Holm

Seks dager etter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes, og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var for seg selv. Og han ble forklaret for deres øyne. Hans ansikt skinte som solen, og hans klær ble hvite som lyset. Og se, Moses og Elias viste seg for dem, og talte med ham. Da tok Peter til orde og sa til Jesus: Herre, det er godt at vi er her! Om du vil, så skal jeg bygge tre hytter her, en til deg, en til Moses og en til Elias. Ennå mens han talte, se, da kom en lysende sky og skygget over dem. Og se, det lød en røst ut fra skyen, som sa: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag: Hør ham! Da

disiplene hørte dette, falt de ned på sitt ansikt, fylt av frykt. Og Jesus gikk bort og rørte ved dem og sa: Stå opp og frykt ikke! Men da de så opp, så de ingen uten Jesus alene. Og da de var på vei ned fra fjellet, bød Jesus dem og sa: Fortell ingen om dette synet før Menneskesønnen er oppstått fra de døde.

Matt 17:1-9

Den levende Guds Sønn

«Seks dager etter», slik begynner denne beretningen, og viser oss tilbake til det som er fortalt foran. Jesus har nettopp spurt disiplene om hvem de sier

at han er, og Peter svarte da: «Du er Messias, den levende Guds Sønn.»

Det var disiplenes overbevisning, og Jesus bekrefter hvor sann denne bekjennelsen er ved å si at dette har de ikke funnet på selv, men det er åpenbart dem av Gud i himmelen. Det er stort når et menneske får åpenbart for sitt hjerte hvem Jesus er, at han er Messias, den som av Gud er utsendt til å være vår frelser og herre. Disiplenes trodde at Jesus var Messias, den som Gud hadde utsendt og utkåret til frelser og konge. De trodde at han var den levende Guds Sønn.

Jesus måtte lide og dø

Likevel manglet det mye i disiplenes erkjennelse med hensyn til hvem Jesus var, hva det virkelig innebar at han var Messias og Guds Sønn. Jesus begynner ganske snart å tale om selve hovedsaken i sin Messiasgjerning, nemlig den yppersteprestelige gjerning. Han må lide og dø. Da tar Peter ham til side og gir seg til å irettesette Jesus og sier: «Gud fri deg, Herre! Dette må aldri skje deg!» (Matt 16:22) Peter hadde ingen forståelse for Jesu Messiasgjerning, at hans frelsesgjerning innebar fornedrelse, lidelse og død. Nei, det så han som et hinder for at Jesus kunne være Messias og frelser, og som uforenlig med at han var Guds Sønn.

Jesus møter her – i sin egen disippel – djævelens fristelse fra ørkenen: «Er du Guds Sønn, og så skal du gå gjennom dette? Nei, Gud fri deg fra dette, om han har behag i deg!»

Jesus var i sitt sinn vendt mot Jerusalem, mot lidelsen og døden som

sto foran ham. Dette var han kommet for. Han var født til å dø i ditt og mitt sted. Og så forteller han sine disipler om dette, forbereder dem på hva han skal gjøre til deres frelse. Hvem kunne ellers forstå, om ikke hans egne disipler? Hvem blant menneskene skulle kunne styrke ham til denne gjerning om ikke dem? Hvor tungt måtte det ikke være for Jesus å få denne reaksjon fra Peter som så frimodig hadde vitnet om sin tro på Jesus.

Forklarelsens berg

Så tar Jesus med seg Peter, Jakob og Johannes opp på et høyt fjell. Jesus hadde behov for å være alene, han hadde behov for å be. Hans tale til disiplene om hans lidelse og død, ser ut til å ha fylt Jesus med gru for det han går i møte. Jesus var et menneske som deg og meg, han kjente til angst, redsel og gru. Nå tar han med seg sine tre nærmeste, for sammen med dem å søke ro og være i bønn til Gud. Det er som et Getsemane før Getsemane. Men disiplene er tyngtet av søvn, står det i Lukas. De har ikke mye forståelse for Jesu kamp, de makter ikke å kjempe med ham, akkurat som senere i Getsemane.

Men så skjer det, mens Jesus ber blir han forkåret for disiplenes øyne.

Mens Guds Sønn vandret her på jord, var han å se til som et vanlig menneske. Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, sier profeten. Han var sann Gud og sant menneske, men han sto ikke fram i sin guddoms herlighetsskikkelse, men ga avkall på det idet han tok på seg en tjeners skikkelse, da han kom i et menneskes lignelse. (Fil 2:7)

Jesu guddomsherlighet

Alle som så og hørte Jesus så og hørte et menneske. Det var de aldri i tvil om. Men noen, slik som disiplene, hadde også kommet til den erkjennelse at dette mennesket var Guds Sønn. Han gjorde og sa ting som intet menneske kunne si og gjøre. De inntrykk de mottok av Jesus skapte tro på ham som Guds Sønn. Og her på fjellet forklares så Jesus for deres øyne. Det var ikke noe lys som lyste opp Jesu ansikt, men det var Jesu egen guddomsherlighet som skinte ut av hans ansikt og legeme, slik at Jesu ansikt lyste som solen og hans klær ble hvite som lyset. Disiplene fikk se Jesu herlighet. Den guddommelige herlighets lysglans fikk for et øyeblikk trenge igjennom hans menneskelige skikkelse, slik at disiplene skulle få se Jesu herlighet, – at han var Gud selv.

Samtalte om Jesu bortgang

Så får disiplene også se Moses og Elias i herlighet, og Lukas forteller at de samtalte med Jesus om hans bortgang og det som skulle skje i Jerusalem. Selv blant sine disipler var det ingen Jesus kunne samtale med om sin bortgang og det som skulle skje i Jerusalem, ingen som kunne styrke ham til hans gjerning og befeste ham i det han nå gikk for å gjøre og lide.

Sann Gud og sant menneske

Vi må huske på at selv om Jesus var Guds Sønn og nettopp her ble åpenbart i sin guddommelige herlighetsskikkelse, så var og ble han også et sant menneske. Og Jesus sier det senere: «Nå er min sjel forferdet! Og hva skal jeg si? Far, frels meg fra denne time! Men, nei, derfor er jeg jo kommet til denne time.»

(Joh 12:27) Det må ha gjort godt for Jesus å få samtale om det som skulle hende og bli styrket av Moses og Elias som forut hadde vitnet om Messias og hans gjerning.

Stadfester Jesu vitnesbyrd

En sak skulle stå fast ved to eller tre vitners ord. Her får disiplene en stadfestelse av Jesu ord om hans lidelse og død. Og det er ikke hvem som helst som er vitner, det er ingen mindre enn Moses og Elias. Hvorfor nettopp Moses og Elias? Disse er nettopp nevnt på Det gamle testamentes siste blad, ja i de tre siste vers: «Kom i hu Mose lov, min tjeners lov, den jeg gav ham på Horeb for hele Israel, både lover og bud! Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige. Han skal vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann.» (Mal 4:4-6)

Moses og Elias står som representanter for hele Det gamle testamentes vitnesbyrd, loven og profetene. Jesu disipler får være vitne til at Moses og Elias taler med Jesus om hans lidelse og død, og bekrefter at dette er i tråd med Guds eget ord og løfte. Det er så visst ikke noen ulykke som nå skal hende, det er ikke noe annet enn oppfyllelse av Det gamle testamente. Dette åpenbares for disiplene.

Gud stadfester Jesu vitnesbyrd

Det er ikke bare Det gamle testamentes vitnesbyrd som bekrefter Jesu ord og gjerning, men Faderen selv åpenbarer seg for disiplene i en lysende sky og det kommer en røst ut fra skyen

som sier: «Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag: Hør ham!» Peter hadde nettopp imøtegått Jesus. Her får han av Faderen selv bevitnet at Jesu ord er Guds eget ord. «Hør ham!», sier Gud.

Våre følelser er upålitelige

Det er ikke alltid din og min religiøse følelse stemmer overens med Jesu eller apostlenes ord. Da trenger vi å bli minnet om hva som er mest troverdig. Det er nemlig ikke hva du synes og føler og mener, men hva Jesus og hans apostler og profeter sier, for de taler Guds ord.

Dekket blir tatt bort

Før vi taler mer om disiplenes opplevelse på fjellet, vil vi stanse litt mer for hva som åpenbares for dem. Det som skjer er at det blir trukket et dekke vekk fra deres øyne. Disiplene var fristet til å se på Jesus som den som skulle oppfylle alle deres tanker og drømmer om Messias, at han skulle tilfredsstille deres religiøse tankegang og forståelse av Skriften. Her blir dekket tatt bort og de får se Jesus, ikke slik som de har tenkt seg ham, men slik han er! Her får de både se at Jesus er Gud selv og de får åpenbart at Det gamle testaments vitner nettopp taler om at Messias må lide og dø for gjennom denne gjerning å bringe frelse.

Sann kristen opplevelse

Vi hører i dag mye om kristelige opplevelser, og det kan være så mangt. Men her ser du hva en sann kristen opplevelse er. Det er ikke å oppleve oppfyllelsen av sine drømmer og lengsler, at Jesus tilfredsstiller mine forventninger og tanker. Men det er å få Jesus

forklaret for sine øyne, slik at jeg ser ham selv som han er og slik at jeg ser hans gjerning i lys av Guds ords vitnesbyrd.

Det var det disiplene fikk se, og Peter vitner i ettertid om denne opplevelse at det ytre syn og den hørbare røst, de var virkelige ting, ikke bare oppdiktete opplevelser. Men likevel akter Peter det profetiske ord i Skriften høyere. (2Pet 1:16-21)

De ytre begivenheter på fjellet ga disiplene lys over det profetiske ord om Jesus og grunnfestet dem i Ordet. Det var det Peter satt igjen med etter opplevelsen.

Peter er selvopptatt

Selve opplevelsen var av dobbel art. Til å begynne med ser det ut til at Peter syntes at det var godt å være på fjellet, sammen med Moses og Elias og Jesus. Det var noe til selskap å få regne seg med i! Peters selvfølelse vokser og han får seg til å tenke og tale som om Jesus bør være glad for å ha sine disipler der, at han kunne ha stor nytte av dem. Det ser ut til at Peter ønsket å få være der bestandig. Legg merke til at både Markus og Lukas understreker at Peter ikke visste hva han sa. Det er som om de vil unnskyldte Peter hans kjødelige iver.

Men hvor menneskelig er ikke Peter. Vi tenker så lett som han gjorde. Når vi har hatt en opplevelse, fått skue inn i frelsens storhet og fått se Jesus i hans herlighet, virkelig har fått oppleve at Skriften har blitt åpenbart for oss og vi som aldri før har fått ta alt dette til oss - da tenker vi så lett at vi har blitt noe. Vi

får høye tanker om oss selv, for vi er jo blant dem som har opplevd noe med Gud. Peter var selvopptatt, opptatt av sin opplevelse, og ikke av Jesus. Hadde de blitt værende på fjellet, hadde Jesus aldri fått fullført sin gjerning. Derfor vitner disse ord av Peter om at han var opptatt av sin egen følelse av å ha det godt og riktig, framfor hva som tjente til hans frelse. Hva hadde det tjent til at de var blitt værende der på fjellet, sammen med Elias og Moses?

Slik er det med dine opplevelser også. Blir du opptatt av dem, begynner du å rose deg av dem, grunne din frelsesvisshet og frimodighet for Gud på din egen følelse av å ha det godt og riktig. Da har din opplevelse ført deg på avveier. Om du føler deg opphøyd og satt sammen med Moses og Elias, så er det ingen gagn i det, for du frelses ikke på grunnlag av hva du opplever.

Gud er nidkjær for sin Sønn

Slik var det nok fatt med Peter til å begynne med. Men da Gud selv åpenbarte seg for disiplene i en lysende sky og talte om sin Sønn og at disiplene måtte høre ham, da ble de fylt av frykt og falt på sitt ansikt. Med ett var all tanke om egen storhet og verdighet borte, disiplene var slått av redsel! De hadde fått et møte med Gud, og Guds herlighets lysglans hadde overskygget dem. Da ble disiplene uendelig små, fattige og hjelpeløse, - ja forferdet.

Kanskje opplevde de også Guds røst som en irettesettelse. Disiplene var selvopptatte, opptatt av egen åndelighet og hva de kunne bidra med der på fjellet. Så tordner det fra himmelen: «Dette er

min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag: Hør ham!»

Gud tåler ikke at noen vil ta Sønnens ære. Han er nidkjær for sin Sønn. Å ville bli regnet for noe innfor Gud uten i Sønnen, uten i Jesus, det er forkastelig!

Uansett mister nok disiplene enhver slik tanke. For de får med Gud å gjøre! Den som har fått med Gud å gjøre, blir forferdet!

Det er ikke mange som er det i dag, men så er det vel heller ikke så mange som har med Gud å gjøre. Så synes de at de er ganske bra, at Gud må være glad over å ha dem blant sine. Slik er det imidlertid ikke for den som lever med Gud. Han blir aldri ferdig med å undre seg over at Gud vil ha med ham å gjøre.

Stå opp og frykt ikke!

Så går Jesus bort til disiplene og rører ved dem og sier: «Stå opp og frykt ikke!» Og når disiplene ser opp, ser de ingen uten Jesus alene. Det ble resultatet! Og det var det som skulle være resultatet!

Både forklarelsen, Moses og Elias, og til sist Guds egen røst hadde én hensikt - å åpenbare Jesus for disiplene, rette deres hjerter og sinn på ham, at de skulle høre ham og tro ham!

Nå skulle de ned av fjellet. Nå skulle Jesus lide og dø. Nå var det livsnødvendig for disiplene å ha sitt håp og sin tro til Jesus og hans gjerning for dem. I ham var frelsen, og i ingen annen.

Opplevelsen kunne ikke frelse dem, det kunne Jesus alene!

L&E

Luthersk forsamling i Moldova

I det nordvestlige hjørnet av Svartehavet, mellom Romania og Ukraina, ligger det lille landet Moldova med ca 4 millioner innbyggere. Landet er en tidligere sovjetisk republikk som i forbindelse med Sovjetunionens fall ble selvstendig. Befolkningen er i første rekke av rumensk, ukrainsk og russisk opprinnelse, men det finnes også en del etniske tyskere og jøder.

I mars 1999 kom Natalia Moser (45) sammen med sin sønn Boris (21) til flyktingemottaket på Fossnes, nabo til vår bibelskole. Natalia og Boris er etniske tyskere og kommer fra et område i Moldova hvor tyskerne føler seg forfulgt og trakassert.

Natalia kommer fra en velstående familie som fikk all sin eiendom konfiskert under sovjet-tiden. Siden har de levd fra hånd til munn. Natalias bestefar og far ble begge drept på mystisk vis, antagelig av det hemmelige politi.

Natalia og Boris venter nå på avgjørelsen av sine asylsøknader. I ventetiden går de på Bibelskolen på Fossnes.

Natalias mann, Vladimir Moser, er i Moldova. Han er leder for en liten luthersk menighet i byen Tiraspol. De har søkt kontakt med konservative lutheranere i utlandet, men har så langt bare fått tilbud om støtte fra sammenhenger de ikke har tillit til. For oss har det vært underlig å få kontakt med Natalia og denne forsamlingen i Moldova. Det kan se ut som det er noe Gud har lagt til rette.

I november 1999 sendte bibelskolen rektor Per Bergene Holm på besøk til Moldova for å bli bedre kjent med forsamlingen i Tiraspol. Det var et oppmuntrende besøk hvor han traff sannhetssøkende kristne som på enkelt vis samles om Guds ord under svært enkle forhold. De ville gjerne ha grundig bibel-opplæring og ville holde fast på de gamle lutherske bekjennelsesskriftene. De var i nød for alt det nye som ikke er tro mot de gamle stier.

Per Bergene Holm vil på vegne av bibelskolen ta en ny tur til Moldova i mars 2000. Dette gjøres i forståelse med lands-

styret i Lekmannsmisjonen. Etter besøket i mars vil Per Bergene Holm utarbeide en rapport til årsmøtet i Lekmannsmisjonen. Det vil så bli opp til årsmøtet å vurdere hvordan Lekmannsmisjonen skal håndtere denne kontakten videre. Men så langt vi ser i dag kan dette være et kall fra Gud som vi kan gå inn i ved siden av det ansvaret vi allerede har tatt på oss i Peru.

- Landsstyret -

Meningsløst?

I forbindelse med de store ulykkene som har rammet folket vårt i den senere tid, blir det tragiske som har skjedd, ofte betegnet som "meningsløst".

At mennesker uten tro på en levende og personlig Gud kan uttale seg slik, er ikke så underlig. Vanskeligere er det å forstå at mennesker som bekjenner troen på Gud kan si at det som har skjedd, er meningsløst.

En slik uttalelse synes å innebære at Gud ikke lenger er Gud, at Han skulle ha mistet kontrollen over det som skjer her på jorden. Hvis så er tilfelle, da er i sannhet alt mer eller mindre meningsløst.

Ville det ikke være riktigere av oss som bekjenner troen på den Allmektige Gud, å si at «for oss virker det meningsløst», men at Guds veier er høyere enn våre veier, og Guds tanker høyere enn våre tanker? Jes 55

Om vi ikke skulle havne i vantroens dype mørke, må vi fastholde at Gud har en mening med at Han tillater ulykkene som rammer folket.

Skulle vi ikke høre Guds alvorlige kall til bot og omvendelse gjennom det som skjer, slik at vi roper til Herren om tilgivelse for vår tunge syndeskyld og begynner å spørre etter de gamle stier, - Guds gode og hellige vilje?

Per Kørner i Dagen

Misjonsarbeidet i Peru:

280 000 kr til kirkebygg!

I oktober 1999 skrev vi om kirken som bygges i Arequipa. Byggearbeidene stanset i sommer da midlene tok slutt. Men lokalene ble tatt i bruk selv om de enda er noe provisoriske og de kristne har nå sine møter og samlinger i den nye kirken.

Etter at vi skrev om behovet har vi fått inn kr 119 569,- til ferdiggjøring av kirken. Det vakte stor glede hos våre venner i Peru da vi på slutten av fjoråret kunne bringe dem en slik gladmelding!

Til sammen har innsamlingen til kirkebygg nå innbrakt kr 281 844,-. Tusen takk til alle som på denne måten har støttet Guds rikes arbeid i Peru!

Det gode resultatet av siste runde i innsamlingen gjorde det også mulig å tilbakebetale et lån som misjonsvenner hadde gitt til kirkebygget.

Hele den innsamlede summen er nå overført til Peru og de kristne i Arequipa er i gang med å gjøre første byggetrinn av kirken ferdig til innvielsen. Den er planlagt til siste eller nest siste helgen i mars 2000.

Det er også tegnet et andre byggetrinn på kirken. Det består av noen mindre rom til forenings- og barnearbeid og en liten leilighet til evangelist eller forstander. Dette vil bli bygget litt etter litt etter hvert som forsamlingen får midler til det.

Men selve møtesalen, inngangspartiet og sanitæranlegg vil nå bli ferdiggjort. Møtesalen tar ca 150 personer. Enda har ikke forsamlingen stoler og benker til så mange, men det er også et prosjekt som de vil spare til blant annet gjennom offer og kollekter.

- je -

Arequipa i Peru, 29 desember 1999

**Brør i
Lekmannsmisjonen
Noreg.-**

Vår særskilde vørdnad.

Tak imot våre hjartans helsingar i namnet åt vår velsigna Herre Jesus Kristus.

Me som sit i landsstyret i INEL-Perú kjenner oss svært takksame til dykk for hjelpa som me mottar, både til dei som tener i misjonsarbeidet og at me på same vis – takka vere dykk – kan drive eit radioarbeid, og på desse måtar forkynner me evangeliet om vår Herre Jesus Kristus og vi trur at Ordet er levande og kraftig slik Heb 4:12 seier.

Også styret i den lokale kyrkja i Alto Selva Alegre vil bere fram si helsing til alle brør og systre i Lekmannsmisjonen. Dei er mykje takksame for hjelpa som dei har fått til bygging av kyrkja. Dei kjenner seg svært lukkelege og synest dei har fått ei flott julegave av dykk.

På same vis helsar styret i den lokale kyrkja i sentrum dykk. Dei og er takksame for all hjelp og støtte.

Kjære brør og systre, mykje takk for alt de gjer for oss. Frå vår side ynskjer me at de må få mykje velsigning frå Herren. Vi vil og nytte høvet til å ynskje dykk eit godt nytt år! – og at vi i dette tusenår som no byrjar måtte få eige Guds nåde.

Vi takkar for oss med bibelordet i Joh 8:12. Måtte Kristus opplysa hjarta dykkar!

*Varme helsingar frå INEL-Perú
Celso Valdiglesias
Formann*

Møtevirksomhet for Lekmannsmisjonen våren 2000

JANUAR

23.	Bibelskolen på Fossnes	Per Bergene Holm
22.-23.	Askim	Olaf Klavenæs
25.-30.	Kvelde	Ingar Gangås
27.-30.	Tysværvåg/Vikebygd	Lars Fossdal
29.-30.	Sannidal	Olaf Klavenæs

FEBRUAR

04.-06.	Frøyland	Ingar Gangås
07.-11.	Bibelskolen på Fossnes	Bibeldager
15.-20.	Sandefjord	Håvar Fjære og Martin Fjære
15.-20.	Osterøy	Ingar Gangås
19.-20.	Askim	Lars Fossdal
22.-27.	Tørvikbygd	Tore Mangelrød
25.-26.	Sannidal	Lars Fossdal
27.	Liknes i Kvinesdal	Ingar Gangås

MARS

01.-05.	Norheimsund	Martin Fjære + Godtfred Nygård (3.-5.)
03.-05.	Vestfold (ungd.for.)	Jon Espeland
05.	Skien	Per Bergene Holm
07.-12.	Dimmelsvik/Matre	Tore Mangelrød + Magne Straumstein (10.-12.)
07.-12.	Varaldsøy	Olaf Klavenæs
09.-12.	Flekkerøy	Per Bergene Holm
14.-19.	Tiraspol, Moldova	Per Bergene Holm
15.-28.	Arequipa, Peru	Jon Espeland og Karl B. Bø
15.-19.	Varhaug	Lars Fossdal
18.-19.	Askim	Martin Fjære
21.-26.	Trøndelag	Ingar Gangås
23.-26.	Bygland	Olaf Klavenæs
25.-26.	Sannidal	Kristian Fjære
27.-31.	Soknedal/Surnadal	Tore Mangelrød
28.-31.	Tana	Lars Fossdal

APRIL

01.-02.	Soknedal/Surnadal	Tore Mangelrød	
01.-02.	Tana	Lars Fossdal	
05.-07.	Nærbø	Reidar Linkjendal	
05.-09.	Randaberg	Olaf Klavenæs	
07.-09.	Langesund bad, Bamble	Ingar Gangås	
13.-14.	Sannidal	Per Bergene Holm	
14.-16.	Hedrum/Kodal	Tore Mangelrød	
19.-21.	Bygland	Reidar Linkjendal	(Påskén)
20.-21.	Surnadal og Soknedal	Ingar Gangås	(Påskén)
20.-23.	Osterøy og Hardanger	Martin Fjære	(Påskén)
22.-24.	Kvelde	Olaf Klavenæs	(Påskén)
25.-30.	Arnadal og Andebu	Per Bergene Holm	

MAI

08.-12.	Bibelskolen på Fossnes	Bibeldager
13.-14.	Sannidal	Martin Fjære
20.-21.	Askim	Olaf André Klavenæs
27.-28.	Flekkerøy	Olaf Klavenæs
28.	Bibelskolen på Fossnes	Konfirmasjon

JUNI

09.-12.	Bibelskolen på Fossnes	Pinsestevne
21.-25.	Randaberg	Lars Fossdal
29.-02.	Flekkerøy	Ungdomsleir
30.-02.	Bibelskolen på Fossnes	Barneleir

JULI

12.-16.	Moi i Rogaland	Hovedsommerskole m/årsmøte
---------	----------------	----------------------------

AUGUST

03.-06.	Oppdal	Sommerskole
---------	--------	-------------

Detaljert program for stevnene vert trykt i seinare utgåver av Lov og Evangelium.

Ynskjer du forkynnar frå lekmannsmisjonen til din heimstad kan du kontakte sekretæren (sjå s. 2).

Hemmeligheten med å "ta vare på seg selv"

I ydmykhet må jeg erkjenne at jeg kun forstår livsveien på jorden stykkevis og delt, slik Bibelen også sier. I meg selv er jeg intet. Jesus er mitt alt. Han skal og vil gjøre alt. Vi er hans redskap, det er ikke han som er vårt redskap.

Jeg har i den siste tid vært mye syk. Det er en sykdom som ikke vises utenpå meg, som når en fot eller en arm er knekt, utslett eller andre fysiske lidelser som hjertesvikt, kreft, betennelse eller lignende. Nei, det er noe usynlig som bare jeg kjenner. Det får meg til å tenke på et vers som står i 1Kor 2:11: *«For hvem blant mennesker vet hva som bor i et menneske, uten menneskets egen ånd som er i ham? Slik vet heller ikke noen hva som bor i Gud, uten Guds Ånd.»*

Gud kjenner oss, men vi kjenner ikke Gud uten ved hans ord. Gud kjenner alle mennesker fullt ut, men det gjør ikke vi. Derfor skal vi heller ikke dømme andre mennesker, fordi vi ikke vet hva som bor i dem. For Gud er rik på miskunnhet og langmodighet, og han vil ikke at noe menneske skal gå fortapt. Se Rom 2:1-4.

Det kom så klart for meg, da jeg leste en preken fra boka «Guds ord i krigstid», med overskriften «Eder er i dag en frelser født», at det er Gud som skal ta vare på oss. I dag er det så populært «å ta vare på seg selv». Jeg synes dette med «å ta vare på seg selv» er et vanskelig

uttrykk. Jeg synes det er vondt å tenke på meg selv. Da må jeg se på Jesus. Han sendte riktignok disiplene fra seg, og gikk alene opp i fjellet, men ikke for «å ta vare på seg selv», men for å be, for å være sammen med sin far. Så er det altså ikke vi selv som skal ta vare på oss, men Gud.

Vi må kanskje si nei, sette grenser, sende andre mennesker fra oss, ta det med ro, slappe av og gjøre ting vi trives med. Men målet med dette er å kunne være noe for andre igjen. Se på Jesus! Etter at han hadde gått for seg selv for å be, kom han tilbake til disiplene da de trengte ham ute på sjøen. Kanskje noen av disiplene syntes at Jesus skulle ha kommet før? Men det er noe som heter: *I Guds time! – når Gud vil, – når Han ser det er best, ikke når vi synes det.* For Guds tanker og veier er mye høyere enn våre tanker og veier, – de er ikke sammenlignbare!

Så står det «bare» igjen å la Gud gjøre som han synes det er best. Da må vi be som det står i Salme 143:10: *«Lær meg å gjøre din vilje, for du er min Gud! Må din gode Ånd lede meg på jevnt land!»* – for vi mennesker vil som oftest gå vår egen vei, og ikke Guds vei. Men Guds vei vil alltid være den beste, uansett hva vi mener og tror.

Hilsen en kristen søster

Gangen gjennom Det røde hav

Av Olav Klavenæs

Da sa Moses til folket: Frykt ikke! Stå fast! Se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag! For slik som dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mer.

Herren skal stride for dere, og dere skal være stille.

Herren sa til Moses: Hvorfor roper du til meg? Si til Israels barn at de skal dra videre!

Og du, løft nå din stav og rekk din hånd ut over havet, og du skal kløve det så Israels barn kan gå midt gjennom havet på tørre bunnen.

2M 14:13-16

Denne begivenhet står som et mektig vitnesbyrd om Guds frelsende makt. I profetene og i salmene er det stadig vist til dette. Gud er en underlig Gud som ser til det som er lite og svakt. Han ser til det som ingenting er og er nær hos dem som er små og hjelpeløse.

Etter at folket var frelst fra morderengelen – alene gjennom blodet – skulle de etter Guds løfte dra ut til det lovede land.

Det står om Abraham at han oppholdt seg som utlending i det lovede land. Han bodde som en fremmed der, – i telt sammen med Isak og Jakob som var medarvinger til det samme løfte. Han bekjente at han var en fremmed og utlending, for han ventet på den stad som har de faste grunnvoller og som Gud er byggmester og skaper til. Men Gud hadde lovt Abraham og hans ætt Kanaans land og sagt at «din ætt vil jeg gi dette land!» (1M 15:18)

Nå skulle altså Israelsfolket ut av Egypt og inn i løfteslandet. Men det så umulig ut. Folket kom i stor nød. «Da Farao nærmet seg, så Israels barn opp, og fikk øye på egypterne som kom etter dem. Da ble Israels barn grepet av stor redsel, og de ropte til Herren.» (2M 14:10) Også i Moses' hjerte var det var det et rop, et rop i tro.

Så sier Moses til folket: «Frykt ikke! Stå fast! Se Herrens frelse, som han vil sende dere i dag! For slik som dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem mer.» (2M 14:13) Heb 11:27 forteller oss at Moses forlot Egypt «uten å frykte for kongens vrede. For han holdt ut som om han så den usynlige.»

Moses så det usynlige. Det står i Bibelen at det usynlige er evig. Vi som er frelst «har ikke det synlige for øye, men det usynlige. For det synlige varer en kort stund, men det usynlige er evig. (2Kor 4:18)

Du som leser disse linjer: Har du det evige mål for øye? Er du frelst? Har du liv i Gud? Dette siste er et spørsmål som var mer brukt før, men vi må aldri komme bort fra dette enkle, viktige spørsmål!

Hva hjelper det om du er med i den kristne forsamling hvis du ikke er med i den flokk som har sitt navn innskrevet i livets bok?

Frelsen kommer ved å se og høre! «Hør! Så skal deres sjel leve.» (Jes 55:3)

«Se der Guds lam, som bærer verdens synd!» (Joh 1:29)

Tenk at det var *din* synd Jesus bar! «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss.» (2Kor 5:21) Når du leser disse linjer kan frelsen gå inn gjennom dine øyne og du kan få prise Jesus for at han tok din synd på seg!

Første gang jeg fikk se at Jesus døde for meg, opplevdes som å gå gjennom Rødehavet. Alt var stengt og syntes umulig. Da grep Gud inn. Han alene skal ha æren!

Hele livets vandring er som en gang gjennom Rødehavet der vannet står oppreist på begge sider som to høye murer. Guds folk går tørrskodd over. «Ved tro gikk de gjennom Rødehavet som over tørt land. Men da egypterne prøvde på det, druknet de.» (Heb 11:29)

«Uten tro er det umulig tekkes Gud.» (Heb 11:6)

Jeg levde mange år uten Gud og uten håp. Jeg skulle nok omvende meg, men det skulle alltid utsettes. Det er Satans store felle for mange! I dag er nådens tid! I dag kan du frelles! I morgen kan det være for sent! **Evig for sent!**

*Av storm og uvær drevet om
I fare og i frykt,
Jeg endelig i havnen kom
Og hviler der så trygt!
Min frelsers nåde er den havn
Mitt anker er hans frelsers navn!
Her nyter jeg den søte fred
I Jesu kjærlighet.*

*Akk det var rett en jammerstid
Da vantro drev meg om*

*Da jeg i den uvisse strid
Til fall vel daglig kom.
Vel var min kamp mot synden vendt,
Men Kristus var meg ubekjent.
Derfor jeg aldri seier vant
Og ingen fred jeg fant.*

*Den falske kunnskap meg bedrog,
Den sa: Frykt for Gud
Og for de trusler i hans bog
Skal brenne synden ud!
Ja, frykten jeg vel i meg bar,
Men hjertet ble dog som det var.
Og når jeg ville synden fly
Den ble i hjertet ny.*

*Min Gud da til min jammer så
Og viste meg den nød
At jeg i vantro fangen lå,
Til alt det gode død!
Det råd mot synden gav han meg:
Betro kun først til Jesus deg!
Vil du til nådestolen gå
Så skal du nåde få!*

Gå til Jesus i din nød! Han tar i mot syndere også i dag!

Synes det umulig for deg i din stilling nå? Kanskje du har det vanskelig? Da vil jeg få minne deg om noe som står hos profeten Jesaja 43:2: «Når du går gjennom vann, er jeg med deg, og gjennom elver, skal de ikke overskylle deg. Når du går gjennom ild, skal du ikke svies, og luen skal ikke brenne deg.»

Gud fører alltid igjennom! Det er velsignede ord som gjelder også i dag. Det gjelder for deg som leser disse linjer. Gud vil at du skal gå gjennom denne verdens hav og inn i det himmelske hjem!

«Vi vet jo at om det telt vi lever i på jorden blir brutt ned, så har vi en bygning som er av Gud, et hus som

ikke er gjort med hender, evig i himmelen.» (2Kor 5:1)

*Snart er vi hjemme og står for tronen,
Hva gjør det da om solen har oss brent?
Når hytten faller, så får vi kronen,
Og all vår trengsel er så dermed endt.*

*Da skal som solen vi evig skinne,
Langt mer enn englene i all sin glans.
Og seierskransen vi der skal vinne,
Men dette overgår dog all vår sans.*

*Ja, deg alene skje evig ære,
O Jesus, som oss kjøpte med ditt blod!
Vår syndebyrde du ville bære,
Det skyldbrev slette som var oss imot.*

*Å hvilken lykke å deg tilhøre!
Takk, takk at også jeg fikk være med!
Din gode gjerning du selv fullføre,
Til jeg står fri og frelst i evighet!*

Det er godt å minne hverandre om denne evige sannhet når det gjelder vår frelse: «Herren skal stride for dere, og dere skal være stille.»

«Da Israel så Guds mektige hånd som han viste mot egypterne, fikk folket ærefrykt for Herren. De trodde på Herren og på hans tjener Moses.» (2M 14:31)

Når vi får se den mektige gjerning Jesus gjorde, setter vi vår lit til ham alene. «Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst til skue, da han viste seg som seierherre over dem på korset.» (Kol 2:15)

Korset er vårt seiersmerke! Dette banner skal løftes for folket. Dette banneret er det eneste som kan frelse. Måtte det løftes for vårt frafalne folk i dag! – slik at Jesus måtte få

smake frukt av sin lidelse og død. Det gleder Jesus når syndere kommer til ham.

Gi ham den glede at han kan ta dine synder fra deg og kaste dem bak Guds rygg!

«Se, til fred ble meg det bitre, ja, det bitre. I kjærlighet drog du min sjel ut fra ødeleggelsens grav. For du kastet alle mine synder bak din rygg.» (Jes 38:17)

Synden ligger enten på mennesket eller på Jesus. «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!» sa Jesus. (Matt 11:28)

Det er tungt å bære synd! Kain sa: «Min misgjerning er større enn at jeg kan bære den.» (1M 4:13) Din synd er større enn du kan bære.

Kom til Jesus med din synd. Han bærer den! Der får du hvile!

Ja, i sannhet, – hos Jesus er det en salig hvile! Her i verden får vi smake litt av denne hvile, men en gang skal vi få smake den evige sabbatshvile! Den står tilbake for Guds folk!

Venter du på denne hvile? Den kommer til deg i Bibelen, og vil føre deg inn til den evige herlighet sammen med Jesus, – for aldri mer å skilles!

Tenk å være evig sammen med Jesus! Det er alt for stort for tanken! Men etter Guds løfte venter vi på dette!

I himmelen lyder det: «Dette nyter du for Jesu skyld alene!»

L&E

Det kristne menneskesyn

Av Karl Notøy

I Bibelen fortelles det at et menneske har stor verdi. «Du gjorde ham lite ringere enn Gud.» (Sal 8:6) Mennesket er skapt i Guds bilde. Derfor er ikke mennesket et høytstående dyr. Nei mennesket har en udødelig sjel, og er en evighetsvandrer, skapt til å leve i fellesskap med sin skaper, skapt til å råde over fiskene i havet, og dyra på jorda.

En sjel er mere verd enn hele verden. Gud har verdsatt oss høyt. Ja så høyt at han ikke sparte sin sønn, men gav han for oss. Som kristne skal vi ikke sortere folk etter evner eller posisjoner. Nei, «det som er lavt i verden, og det som er foraktet, det utvalgte Gud seg, det som ingenting er, for å gjøre det til intet som er noe.» (1Kor 1:28)

Alt liv har rett til å leve så lenge som det er forutbestemt. Menneskeverdet bestemmes ikke etter produktivitet. Nei mennesket har fra unnfangelsen en egenverdi. Psykisk utviklingshemmede, mongoloide og andre med psykiske eller somatiske lidelser har den samme rett til å leve som alle andre. Vi kan ikke godta et sorteringssamfunn. Vi må ikke se på mennesker som ikke lykkes i denne verden som annenrangs. Vi må huske på at røveren på korset nådde himmel og salighet.

Evangeliet er for alle, selv om det er få som finner den smale vegen.

Som kristne skal vi kjempe for de svake i samfunnet. Vi har ansvaret for å gi evangeliet videre til dem som ikke har

sett Guds frelse. I dag brytes menneskeverdet ned og mennesket blir til en brikke, kun for å bringe slekten videre. Og livets mening og mål bli dette: Å nyte lives goder.

En kristen lever ikke bare for seg selv. Han skulle leve til ære for sin Skaper og Frelser. Som kristne evighetsvandrere skulle vi prioritere annerledes enn verdens barn. Våre evner, penger og tid skulle brukes til Guds ære, og til vår nestes beste. Bibelen oppfordrer oss til å søke Guds rike først. «For hva gagnar det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel?» (Mark 8:36)

Bibelen lærer oss å regne annerledes enn verdens barn. Hovedsaken for en kristen skulle være å nå frem til himmel og salighet, og få med seg så mange som mulig til dette mål. For det er en himmel å vinne og et helvete å unnfly!

Å måtte ikke vårt hjerte bli så festet i de jordiske ting at vi glemmer det viktigste! At vi glemmer at vi bare er gjester her på jord!

Det er viktig at vi holder fram at mennesket har en spesiell stilling i skaperverket, Og at hver enkelt skal stå til ansvar for sitt liv. Dyrene er skapt for mennesket, mens mennesket er skapt for Gud. Og livets mening er å leve i Guds plan, og leve for ham.

Selv om det blir en kamp, er Guds veg og hans frelse vår eneste redning.

Kan henda Herren gjer noko for oss! Del 2

Av Dag Rune Lid

(.... framhald frå førre nummer)

Herren grip inn

«Då kom det redsle i leiren, på marka og ikring og mellom alt folket. Jamvel forposten og herjeflokken var gripne av redsle. Jorda riste, og Gud slo dei med redsle.» (1Sam 14:15)

Det kom himmelsk redsle over fiendeleiren. Det er underleg når Gud grip inn. I boka «Vårløysing» av Oscar Handeland, får me sjå inn i noko av det som skjer når Herren skapar åndelege jordskjelv på jord. Han fortel om vekkingane som gjekk over landet vårt då Guds rike hadde stor framgang i folket. Menneske som aldri hadde sett sine bein på bedehuset, vart gripne av angst for si udøyelege sjel, og i den største naud fall dei på sine kne og ropa om redning og frelse for si sjel. Det vart ein kamp på liv og død i andeleg forstand - og Herren vann siger på siger. Bygdelag etter bygdelag vart omsnudde og sjelene berga frå fienden.

Menneskeleg sett var det galskap av Jonatan og våpensveinen å gå aleine over til fienden. Men dei gjekk i tru til Herren. Og Herren gjekk føre dei og opna vegen. Dei fekk vandre i ferdig-laga gjerningar. Det er ikkje alltid lett å venta på Guds time. Den menneskelege natur har noko av det heftige og hastige over seg. Men Guds ord seier: «Den som trur, hastar ikkje.» (Jes 28:16) Ein kristen kan vitne med Luther:

*Med eiga makt vi inkje vann,
Det fekk ein usæl ende.*

*Men med oss går den rette mann,
Som Herren sjølv oss sende.
Hans namn det veit du visst:
Han heiter Jesus Krist,
Den hovding for Guds hær,
Som eine Frelsar er,
Han slaget viss må vinna. (Sb 478)*

Den danske filosofen Søren Kierkegaard seier at «Gud skaper alt av intet, og alt hva Gud bruker gjør han først til intet.» Han peiker på eit bibelske prinsipp. Når Herren skal frelse sjelene, gjer han dei hjelpelaust fortapte. Når Herren skal gjere nokon brukbare i kampen om sjelene, gjer han dei ubrukelege. Difor er det også så få Gud verkeleg får bruke. Berre så lenge ein er ubrukeleg i eigne auge, kan ein få vere eit reiskap i Guds hand. Guds Ande gjer alltid ein kristen liten i eigne augo. Berre slik kan Herren gripe inn og virke det Han vil.

Me vert tilskodarar

«Saul og alt folket som var med han, samla seg. Då dei kom dit striden stod, fekk dei sjå at den eine hadde lyft sverd mot den andre, og forvirringa var overlag stor.» (1Sam 14:20) Når Gud grip inn og strir for folket sitt vert du og eg tilskodarar.

Kva sa Herren til sine når dei møtte det umoglege? Jau, «Herren skal strida for dykk, og de skal vera stille.» (2M 14:14) Slik frelser Gud enkeltmenneske og sitt folk i dag også. Tenk å vere stille og venta på Herren, midt i striden - det verkar så stikk imot all fornuft. Men slik er det i Guds rike! Orda i Salme 130:5

vert mine: *"Eg ventar på Herren, mi sjel ventar. Eg set mi lit til hans ord."*

I Ef 6:11-17 står det om dei åndelege våpen: *Sanningsbelte, rettferda som brynje, fredens evangelium som skor på føtene, trusskjoldet, frelseshjelmen og Andens sverd som er Guds ord.* Ingen av desse våpen vert rekna med av menneske i denne verden - dei ser så ynkelege ut. Men legg merke til at alle desse våpna er forsvarsvåpen. Det einaste angrepsvåpenet er *Andens sverd som er Guds ord.*

Det er berre Guds ord som kan bringe vekking og velsigning til sjelene. Berre ved Ordet kan Herren få arbeide på ei sjel og skape jordskjelv i hjarto. Difor er det så viktig at me svingar Andens sverd i sjelekampen og ikkje finn opp andre våpen etter eige hovud. Slike våpen kan sjå kvasse og fine ut for menneskeauga, men dei bit ikkje på hjertet og har ingen verknad i kampen om sjelene si frelse.

Dei fråfalne vender om

Også dei hebrearane som no liksom før var med filistarane, og som hadde drege opp med dei og var rundt ikring i leiren deira, slo seg no saman med dei israelittane som var med Saul og Jonatan. (1Sam 14:21)

No vakna også dei hebrearane som var kome på lag med fienden, til live. Slik er det i vekkingstider. Når Herrens vilje har framgang vert mange som ein gong vandra på himmelvegen vekte opp. I dei tidlege ungdomsåra vandra dei med Jesus, men ekteskap, jobb og familieliv førte mange bort frå Herren. Dei fall i åndeleg søvn, til slutt hamna dei hjå fienden.

Guds ord ropar til sjelene: *«Vakna, du som søv! Stå opp frå dei døde, og Kristus skal lysa for deg.»* (Ef 5:14) Det er om å gjere for Gud å trekkje inn igjen alle dei som har vorte liggjande etter på vegen. Du skulle vel ikkje vere mellom dei? - måtte du la Ordet få rom i hjarta ditt!

Mot til dei motlause

Og då alle dei israelittane som hadde gøymt seg i Efraims-fjella, høyrde at filistarane rømde, sette alle desse òg etter dei og gav seg med i striden mot dei. (1Sam 14:22)

Det var mange som hadde gøymt seg i fjella. Frykta, mismotet og angsten hadde tatt overhand og så hadde dei gått «under jorda». Kanskje makta dei ikkje meir strid? Kanskje hadde menneskefrykta tatt overhand? Kanskje hadde vonbrota vorte for mange? – berre Gud veit kvifor dei hadde gøymt seg. Mismotet hadde i alle fall teke overhand, og dei hadde gjeve opp. Har du det slik? Høyr kva sangaren seier i denne sangstrofa:

*«En det kan, ene Han.
Den dyrebare Jesus, ja Han kan!
Når deg sorgen trykker ned,
Og ei utvei mer du vet,
Han er den som hjelpe kan, ja kun Han.»*

Tenk då budskapet kom til brønne, til fjellholene og dei mørke kjellarane. Det var eit budskap om siger - ein frelsande budskap, ein himmelsk budskap: *«Fienden er på flukt! Me er utfridd! Me er berga!»*

Ein slik budskap går ut frå Golgata. På Golgata vant Jesus over djevelen og vondskapen sin åndehær. Fienden vart nedkjempa. Den heilage Gud vart for-

sona. Guds vreide ramma Stedfortredaren – i din stad. Tenk for ein herleg bodskap til fortapte sjeler i mørke brønnar. – Fienden er nedkjempa, Gud er forsona – du er fri! Då basunljomen lydde, bodskapen om siger lydde – då kraup dei fram frå gøymestadene sine og gav seg med i striden. Dei fekk nytt mot, dei såg at «Gud er på tronen ennu Og han kommer sine i hu.»

Herren frelser

«Såleis frelste Herren Israel denne dagen.» (1Sam 14:23) Det vart siger for Guds folk mot ein overmektig fiende fordi Herren kjempa for dei. Det er det me treng i dag også, – at Herren kjempar for oss! Korleis kan det skje? Det skjer der Herren finn lydhøyre sjeler som han får leie og styre, og der sjelene i si naud kallar på Herren. (Salme 50:15) Der er Gud verksam gjennom sitt Ord og sin Ande, og grip inn og svarar i sin time.

Bibelen har eit levande døme på dette då Guds folk var i det babylonske fangenskap, fordi dei hadde synda mot Herren. Gud tek ungguten Daniel inn i sitt fortrulege råd. Det fører Daniel gjennom mykje trengsel både i løvehola, og i eldovnen – men Gud er med han gjennom alt det vanskelege han møter.

I Dan 9 les vi at Daniel ber, fastar og vedkjenner: «*Vi har synda og bore oss ille åt, vore gudlause og trassige. Vi har vike av frå boda dine og lovene dine. . . Min Gud, vend øyra ditt hit og høyr! Opna augo dine og sjå ruinane våre og byen som er nemnd med ditt namn! Det er ikkje våre eigne rettferdige gjerningar vi legg til grunn for dei audmjuke bønene våre som vi ber fram for åsynet ditt, men di store miskunn. Herre, høyr!*

Herre, tilgjev! Herre, gjev akt og gjer det, dryg ikkje – for di eiga skuld, min Gud! » (Dan 9:5, 9:18f)

Den fromme og gudfryktige Daniel seier ikkje at «*folket*» har synda, men «*me*». Han lever i sanninga, og Sanningsordet viser han at han er medansvarleg for det som har skjedd i folket. Kva skjer? Det kom bod frå himmelen: «*Med det same du byrja å bera fram dei audmjuke bønene dine, gjekk det ut eit ord.*» (Dan 9:23) Når det går ut ord frå himmelen, når Gud talar – då skjer det underlege ting på jord. Me gløymer så lett at Herren har all makt i himmel og på jord, og at det berre er «når Herren vert vår styrke» at Guds folk kan sigre.

Det er noko av det same Luther peikar på i salmen «Vår Gud han er så fast ei borg»:

*Om verda full av djevlar var
Som ville reint oss glupa,
Vi liten otte i oss bar,
Dei skulle alle stupa.
Og fyrsten for den hær,
Kor arg han òg seg gjer,
Så har han mist si makt,
For domen alt er sagt.
Eit ord kan honom binda. (Sb 478)*

Så mektig er Andens sverd – Guds ord. Lat oss bruke det på vårt eige sjelsliv, og lat oss bruke det i kampen om sjelene. Då vil me også røyne at Herren kjempar for oss, og at Guds ord vinn siger i våre liv og i vårt folk. Du vil oppleve at Herren kan frelse folket sitt også i dag.

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Lov og Evangelium

Dette lille bladet som du nå holder i hånda, sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med bladet er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi ønsker å dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og så mye informasjon i vår tid, men liten plass og lite stillhet til det som betyr aller mest for et menneske: Å høre og lese Guds ord til frelse for sin sjel!

Lov og Evangelium utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon. Vi er en liten organisasjon med et stort ønske om å få være med å bevare Guds ord og vår lutherske arv i Norge. Vi ser med stor sorg på økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil få tilsendt Lov og Evangelium, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

☐ Ja takk, send Lov og Evangelium gratis til:

(Navn)

(Sted/Gateadresse)

(Postnr.) (Poststed)

Sendes til: Lov og Evangelium
Ekspedisjonen,
5600 Norheimsund

Er du for gammel til å gå på bibelskole?

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon eier og driver Bibelskolen på Fossnes. Bibelskolen ble startet opp i 1992 og er nå inne i sitt 7. skoleår.

Bibelskolen på Fossnes har hatt elever i alle aldre, fra ungdommer på 19 til pensjonister. Dette har fungert utmerket! For tiden er vår eldste elev 79 år!

Vi hadde lyst til å minne om at ingen er for gammel til å gå på bibelskole! – og ingen trenger ta et helt semester. Vår bibelskole er åpen for deg som vil gå en uke, en måned et halvår eller et årskurs.

Vi skriver dette fordi nesten alle tenker at en bibelskole bare er for ungdom. Men det er altså ikke riktig! Alle generasjoner trenger Guds ord og generasjonene trenger hverandre i Guds rike!

– Fikk du ikke anledning til å gå på bibelskole da du var ung?

– Har du alltid hatt lyst, men ikke hatt tid eller råd til et bibelskolekurs?

– Er du ny på kristenveien og ønsker innføring i Guds ord?

– Vil du friske opp kunnskap du fikk på bibelskole for mange år siden?

Vi ønsker deg hjertelig velkommen til

Bibelskolen på Fossnes
NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON
3160 STOKKE ~ TELEFON 33 33 93 98